

Patent dodatkowy
do patentu

Zgłoszono: 03.I.1969 (P 131 051)

Pierwszeństwo:

Opublikowano: 10.XII.1970

Kl. 21 c, 40/52

MKP H 01 h, 1/50

UKD

Współtwórcy wynalazku: Feliks Mierzejewski, Jerzy Wypych

Właściciel patentu: „Elta” Fabryka Transformatorów i Aparatury Trakcyjnej im. Bojowników PPR, Łódź (Polska)

CZYTELNIA

Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej

Zamocowanie styków stałych w korpusach łączników elektrycznych

1

Przedmiotem wynalazku jest zamocowanie styków stałych w izolacyjnych korpusach łączników elektrycznych jedno i dwu przerwowych, a szczególnie w stycznikach rozwiernych z napędem krzywkowym. W znanych dotychczas mocowaniach styków stałych w korpusach izolacyjnych podstawowym elementem jest połączenie gwintowe styku z zaciskiem, stanowiące układ złożony z kilku części. W takim układzie tor prądowy od styku do przewodu posiada większą liczbę połączeń zwiększających opór przejścia oraz jest bardziej narażony na uszkodzenia mechaniczne przez rozluźnienie któregoś ze złącz.

Znane jest również rozwiązanie, w którym styk stały jest wykonywany w postaci śruby o łbie stanowiącym styk, a część gwintowana stanowi zacisk dla przewodu. Wadą tego rozwiązania jest konieczność stosowania końcówek kablowych oraz niekorzystne ułożenie zacisków, wymagające więcej przestrzeni do operowania kluczem przy podłączaniu.

Zadaniem wynalazku jest takie rozwiązanie zagadnienia, w którym nie będą występowały wyżej wymienione wady oraz zostanie podniesiona łatwość montażu i wymiary styków stałych.

Zadanie to zostało rozwiązane przez zamocowanie styków stałych przy pomocy sprężystej wkładki dociskającej je do ścianek gniazda korpusu łącznika.

Przedmiot wynalazku i przykład jego zastosowania przedstawiony jest na rysunkach, w którym fig. 1 przedstawia zamocowanie styków stałych w kor-

2

pusie łącznika dwuprzerwowego, fig. 2 — zamocowanie styku w łączniku jednoprzerwowym, fig. 3 — kształt styku stałego, fig. 4 — kształt gniazda w korpusie, a fig. 5 — aksonometryczny widok wkładki mocującej.

Zamocowanie według wynalazku polega na tym, że w gnieździe korpusu 1 jest umieszczona sprężysta wkładka 2, dociskająca do ścianek gniazda stałe styki 3, wykonane z taśmy. Jeden koniec styku 3 stanowi zestyk z nakładką, a drugi koniec jest miejscem dla zacisku przewodu.

Ruchy wzdłużne styków 3 są ograniczone przez zazębienie ich bocznymi wycięciami 4 z występami 5 w gnieździe korpusu, zaś ruchy poprzeczne uniemożliwia wkładka 2.

Wciśnięta między stałe styki 3 wkładka 2 jest unieruchomiona przy pomocy zagłębień 6, w które wchodzi zaczepy 7 po dociśnięciu jej do oporu, kiedy boczne wgłębienia 8 będą opierały się o występy 5 gniazda korpusu. Wkładka 2 na powierzchniach dociskających styki posiada wzdłużne kanały 9, ułatwiające oddawanie ciepła, wydzielającego się w czasie pracy łącznika. Wkładka mocująca dwa styki równocześnie w korpusie łączników musi być wykonana z tworzywa izolacyjnego z których najlepsze własności sprężystości posiadają termoplasty. Zamocowanie według wynalazku może być zastosowane przy dwóch stykach w łącznikach dwuprzerwowych lub dla jednego styku stałego w łącznikach jednoprzerwowych.

Zastrzeżenia patentowe

1. Zamocowanie styków stałych w korpusach łączników elektrycznych jedno i dwuprzewodowych **znamiennie tym**, że stałe styki (3) są osadzone w korpusie przez dociśnięcie ich do ścianki gniazda przy pomocy sprężystej wkładki (2).

2. Zamocowanie styków stałych według zastrz. 1,

znamiennie tym, że wkładka (2) wykonana ze sprężystego tworzywa jest ustalona w gnieździe korpusu (1) przy pomocy zaczepów (7), wchodzących w zagłębienia (6) gniazda.

3. Zamocowanie styków stałych według zastrz. 1 i 2, **znamiennie tym**, że wkładka (2) na powierzchniach dociskających styki posiada wzdłużne kanały (9) ułatwiające oddawanie ciepła.

